

POSTANOWIENIE

21 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P.K. i A.K.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 19 czerwca 2024 r., I ACa 1648/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz P.K. i A.K.
kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od
doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Pozwany S, S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, którym oddalono w części apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie i zapłatę toczącej się z powództwa P.K. i A.K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał osiem przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Siedem z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedno – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Przyczyny kasacyjne oznaczone jako 2-6 nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 5-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy więc uznać za niecelowe.

Przyczyna oznaczona numerem pierwszym pozornie dotyczy kwestii nieobjętej zakresem ww. uchwały, to jest tego, które postanowienia

charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanego do waluty obcej są abuzywne; bank wyróżnił przy tym klauzulę kursową oraz klauzulę ryzyka walutowego. Rzecz jednak w tym, że w świetle wspomnianej uchwały rozróżnienie takie - nawet jeżeli *in abstracto* uznać je za zasadne także w przypadku spornej obecnie umowy - nie ma znaczenia. Stan niezwiązania stron umową jest bowiem powodowany już samą tylko abuzywnością klauzuli kursowej.

Przyczyna kasacyjna oznaczona numerem 7, dotycząca tego, od kiedy konsumentowi należą się odsetki od kwot wpłaconych na rzecz banku w „wykonaniu” umowy kredytu, która nie wiąże stron (świadczeń nienależnych), również nie występuje, gdyż dotyczący jej problem prawny został już rozstrzygnięty. Bank nawiązuje bowiem do koncepcji, zgodnie z którą stwierdzenie, że umowa nie wiąże stron w całości z uwagi na zawarcie w niej postanowień niedozwolonych (art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c.), bez których umowy nie da się wykonać, następuje dopiero po złożeniu przez konsumenta oświadczenia woli, a oświadczenie to poprzedzone musi zostać udzieleniem konsumentowi przez sąd odpowiednich pouczeń. Stanowisko pozwanego nie znajduje jednak – co jest obecnie poglądem utrwalonym – odzwierciedlenia w przepisach prawa, nadto jest ono niezgodne z prawem UE, co wynika z wyroku TSUE z 7 grudnia 2023 r., C-140/22.

Nie budzi także wątpliwości sposób rozstrzygania zagadnienia prawnego opisanego pod numerem 8, a mającego dotyczyć tego, czy zawarcie przez konsumenta aneksu do umowy, w którym mechanizm uznany za niedozwolony zostaje zastąpiony innymi treściami, stanowi wyrażenie świadomej zgody na dalsze związanie niedozwolonym postanowieniem umownym. Okoliczność, że konsument godzi się na zastąpienie jednego postanowienia innym, nie oznacza bowiem, że tym samym (w sposób dorozumiany) wyraża zgodę na dalsze związanie owym pierwotnym postanowieniem. Zawarcie aneksu potwierdza co najwyżej, że konsument nie chce być dalej związany pierwotną treścią kontraktu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]